

VÄSTERBERGSLAGENS

UFO

nr 3 1981

NYTT

UFO-NYTT är en tidskrift för medlemmar inom
Västerbergslagens UFO-förening
UFO-NYTT utkommer 4 gånger per år.

FRÅN REDAKTIONEN

Detta nummer av UFO-Nytt är indet närmaste bara
urklipp från tidningar och händelser världen över.
Till nästa nummer kommer aktuella lokala händelser
från Västerbergslagen som just nu i pressögonblicket
inte hinner skrivas rent utan kommer att mera detaljerat
presenteras och om möjligt få en intervju av ett vittne.
Vi väntar också på flera vittnen till en stor händelse i
juli månad i år och vi hoppas att dessa också hör av sig
till nästa nummer.
Vi har i detta nummer en intressant artikel om en resa
till Saltsjöbaden som föreningen gjorde.
En liten pristävling har även kommit in i detta nummer
enbart för att se om det är några som är intresserade
av denna form av underhållning. De som sänder in
svaren till UFO-NYTT kanske kommer att få någon
liten present för sitt intresse.
Det har kommit ut en hel del pocketböcker i handeln
som är satta i ett rätt överkomligt pris.
Vi hoppas att något kommer att intressera i detta nummer
av tidningen och inte minst Närkontakt i Dolomiterbergen
som kommer att gå som en liten följetong.

Ansvarig utgivare
Bernt Berglund

I redaktionen
Bernt Berglund Gudrun Andersson Per-Elis Schröder.

Prenumeration och medlemskap
Medlemskap för 1981 är 30:- kronor
Under 16 år 20:- kronor
Adress: Box 71 771 01 Ludvika

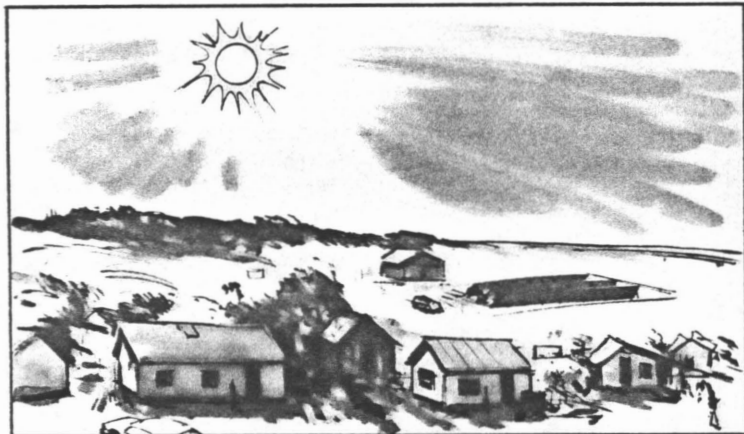
Byn som får elektrisk kraft från solen

Diesellaggregatet har ställts undan och fotogenlampan har slocknat i Schuchuli, Arizona. För första gången kan ett helt samhälle lita på solen för sin kraftförsörjning.

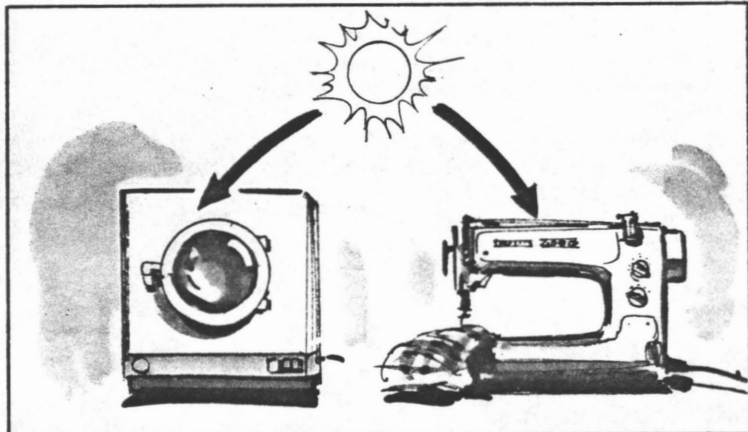

Solen strålar ner över den lilla indianbyn. I utkanten av byn finns en märklig anläggning: Ett "solkraftverk" med tusentals små runda solceller, monterade på en serie långa paneler. I solcellerna omvandlas solens strålar direkt till elektrisk kraft! Ström-

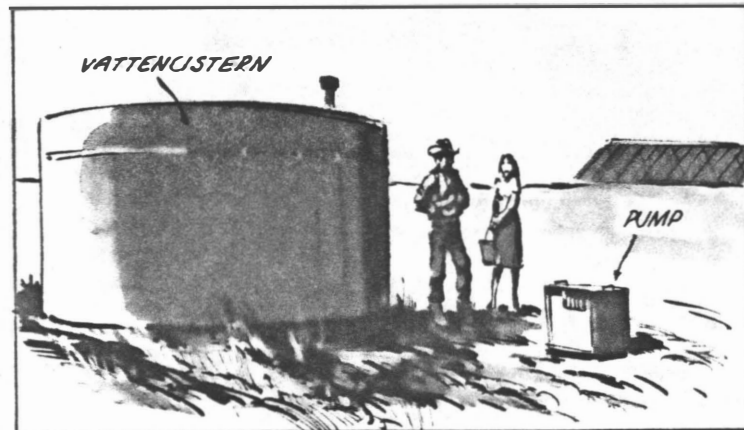
men leds sedan till en liten byggnad i närheten, där den kan lagras i batterier för användning under dygnets mörka timmar, då solen inte skiner. I USA och Västeuropa satsar man årligen 1 miljard kr för att göra solcellerna billigare och effektivare.

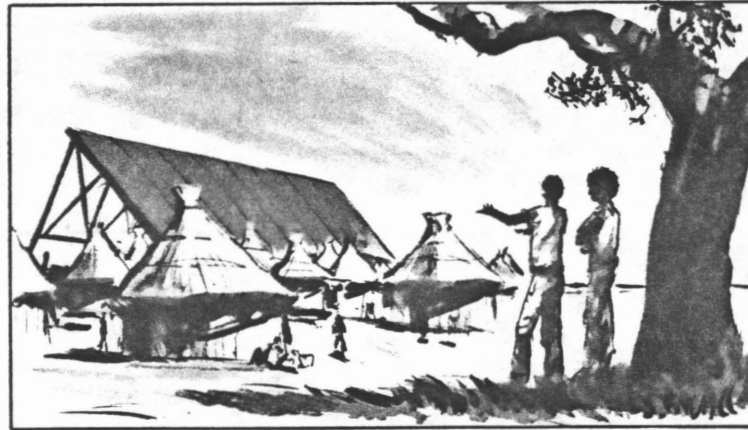
Under ideala förhållanden producerar solcellerna i Schuchuli 3 500 watt elektrisk kraft. Den mängden räcker bland annat till att ge belysning i alla hus i byn. Den räcker också till för att driva ett litet kylskåp i vart och ett av byns 15 hushåll.

Det bor 96 personer i Schuchuli. Tidigare fick husmödrarna i byn lov att tvätta för hand. I dag kan man tvätta i en "soldriven" tvättmaskin, som byborna äger gemensamt. Dessutom räcker kraften från solcellerna till för att driva en samågd symaskin.

Tidigare var vattenfrågan ett problem i Schuchuli. För att pumpa fram vatten använde man ett diesellaggregat, som drog mycket bränsle och krävde ett omfattande underhåll. I dag pumpas vattnet upp med solkraft. En 2 hästkrafters pump, som installerats vid byns källa, har en kapacitet på 19 000 liter/dygn!

Solcellerna kommer utan tvekan att bli framtidens energikälla, både för i-länderna och för u-länderna. Särskilt ger de hopp åt de 3 miljoner byar i u-länderna som saknar elektricitet. Tyvärr hänger de svenska energiexperterna inte alls med i svängarna. De är mycket dåligt informerade om solcellernas frammarsch!

Tredje gången gillt för Ariane

På midsommarafton blev det tredje gången gillt för den europeiska raketen Ariane. I ett perfekt skott från basen i Kourou i Franska Guyana gick Ariane till väders och placerade två satelliter i omlopp kring jorden.

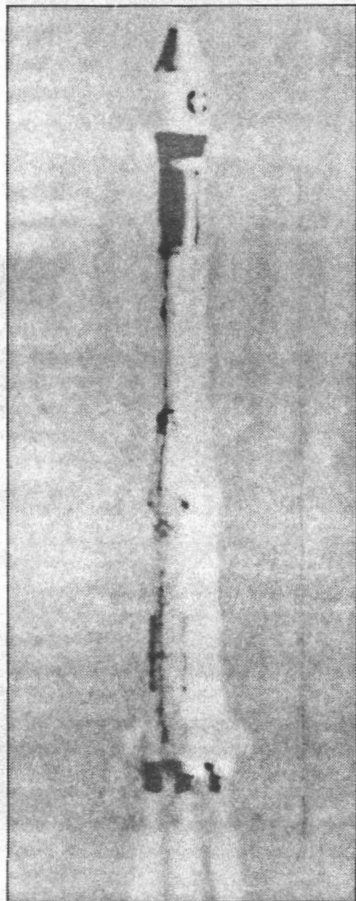
Därmed kan största delen av den europeiska rymdindustrin dra en suck av lättnad. Ytterligare ett misslyckande hade försvårat den europeiska satsningens möjligheter att konkurrera med den amerikanska rymdskytteln högst väsentligt.

I december 1979 gjordes det första provskottet med Ariane, efter långa förseningar. Det andra provskottet i maj förra året blev ett totalt fiasko. Efter 100 sekunders färd började raketerna brinna och föll ned i Atlanten.

En fjärde provuppskjutning är planerad i slutet av detta år. Om det skottet också lyckas anses Ariane vara klar för kommersiell användning.

Det finns stora svenska intressen i Ariane. Sverige är medlem av ESA, den europeiska rymdorganisationen som står bakom raketbygget, och har bidragit med drygt en procent av de mer än fyra miljarder kronor som Ariane-projektet kostar.

Saab står för raketens flygdator.

Ariane på väg.

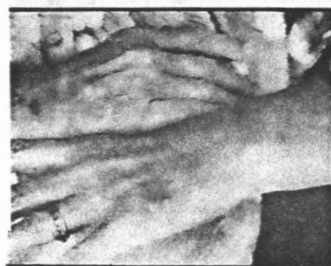
Volvo Flygmotor har tillverkat brännkammare och dysor.
SVERKER NYMAN

På en öde väg i Texas mötte de tre försvarslösa människorna ett flygande tefal som var nära att förinta dem.

Av DENNIS NEELD & BOB PRATT

Den öde vägen i Texas där UFO-fenomenet dök upp.

Betty Cash brände sönder sina händer i hettan.

i hypnos för att försöka ta reda på sanningshalten i berättelsen. Han är övertygad om att det de upplevde var verkligt.

Flera andra ögonvittnen har också rapporterat att de sett ett glödande föremål på himlen kring Dayton samma natt.

John Schleusser, rymdingenjör vid NASA, brukar undersöka UFO-fenomenet för organisationen VISIT:s räkning. Han var med under hypnosen och kunde bevittna hur Vickie kallsvettig och med händerna klamrande runt armstödet i fåtöljen återgav händelseförloppet.

— Det här är ett oerhört intressant fall, menar Schleusser. Kan-ske det viktigaste beviset hittills för att UFO verkligen existerar. ■

NYTT KAMPANJMATERIAL!

För att få fart på UFO-Sverige och kunna visa oss mera utåt och göra oss kända har UFO-Sveriges marknadsföringsenhet i Köping tagit fram nedanstående nya material till följande självkostnadspriser:

Pos. 1 UFO-Sveriges jackmärke, med nya adresser, i acetatsiden 80 mm 5:00

Pos. 2 D:o i vinylplast 5:00

FOCTS.

5

Forts "NÄRKONTAKT I DOLOMITERBERGET"

Det stora glänsande objektet.

Återvände till problemmet med det enorma objektet, var jag fullständigt övertygad att ögonblicket nu hade kommit som den gamla eremiten förut berättat. Marken sluttade nerför vid sidan av vägen och det var väldigt mörkt, måste jag ta med ficklampan med stor försiktighet förflyttade jag mig ner till jämn mark där ett stort kollosalt objekt stod. Och ju närmare jag kom desto bättre såg jag det. Dimman hade där upplöst sig, och mitt hjärta började banka hårt, blodådrorna i nacken svälde, men jag kände ingen fruktan. Jag har aldrig varit rädd för nånting, jag blev i stället väldigt upphetsad. Objektet var otroligt vackert. Silver färgat och omkring åttio meter i diameter stående på tre ben, benen var 2 meter långa och omkring 2 meter tjocka vid botten. UFO:t badade i vitt ulligt sken, den brända lukten som hade väckt mig, var intensiv och överväldigande. När jag kommit ungefär 3 meter från objektet kände han att han skulle stanna. Och han tyckte att kroppen vägde 1000 kilo, jag kunde inte röra mig ett steg närmare, och fann att det var stor ansträngning att andas. Kupolen på toppen på skeppet lyste nu upp väldigt och jag såg två varelser inuti som tittade ner på mig. På högra sidan maskinen fanns det en robbot omkring 21/2 meter hög med tre ben och fyra armar, han höll i skeppet på utsidan, och gjorde så att det roterade. I från centrum på maskinen kom en ljus stråle på omkring 2 meters vidd som skiftade mellan violett och orange i färgen. Och i denna ljus stråle såg jag en varelse komma ut i en tät sittande dräkt, med en glashuva på sitt huvud, denna varelse var omkring 1,60 hög, han kom rakt fram till mig. Stannade 3 meter framför mig och lyfte sin högra hand i hälsning precis som den gamle eremiten gjort.

De utomjordiska varelserna.

Jag fann det alldeles omöjligt att beskriva känslan inom mig, fram för denna varelse. Han hade väldigt vackra ögon, som mig en främmande och behaglig förnimmelse. Jag kände mig fri och lätt som en fjäder samtidigt kände jag mig väldigt lugn, jag stirrade på honom. Han såg ut som vi.

GODE GUD, DEN GLÖDANDE UFO-RAKETEN BRÄNNER SÖNDER MINA ÖGON!

■ Det är på kvällen den 29 december förra året. Två äldre damer och en liten pojke kommer körande i sin bil på en raksträcka några mil nordväst om Dayton i Texas, USA.

Femtioåriga Betty Cash sitter vid ratten. Bredvid henne sitter bästa väninnan Vickie Landrum, och i baksätet Vickies barn Colby, 7 år.

Trakten är obebodd. Vägen är kantad av skog. Det börjar skymma, och damerna har bråttom hem.

Plötsligt får de syn på ett stort glödande föremål långt borta på himlen. Det lyser upp hela området och rör sig snabbt emot dem.

Föremålet dyker upp alldeles framför dem, stannar upp och svävar ovanför trädtopparna.

Betty tvärbromsar.

Det intensivt blå diamanthformade föremålet befinner sig ungefär 35 meter bort, och ger ifrån sig jättelika röda flammor som slår ner i vägen.

— Vi kan inte komma förbi! Det blockerar vägen, flämtar Vickie medan svetten rinner nerför hennes panna.

Det ser ut som en raket av något slag. Hela tiden ger den ifrån sig ett underligt tutande ljud. Och fast det är bara fem plusgrader ute är det fruktansvärt hett inne i bilen.

Betty grips av panik, hoppar ur bilen och rusar runt i ett desperat försök att undslippa hettan. Hela tiden har hon ögonen på föremålet i skyn.

— Betty, gå inte ut! skriker Vickie skräck-

Vickie Landrum med sitt chockade barn Colby.

slagen. Gode Gud, kom tillbaka! Det är för hett därute! Vi brinner upp! Mina ögon bränns sönder...

Colby blir livrädd, börjar skrika och försöker ta sig ur bilen. Men Vickie tar honom i sin famn och trycker honom hårt intill sig.

— Gråt inte, pojken

min, försöker hon lugna.

I femton långa minuter svävar det glödande föremålet ovanför dem och spyr hela tiden ut heta flammor mot dem. Till slut drar det iväg med en ohygglig hastighet och försvinner.

Betty sätter sig vid ratten. Sakta kör de hemåt, chockade av det oförklarliga som hänt.

Bara en timme efter hemkomsten börjar alla tre känna sig dåliga. De mår illa och har brännskador. Vickie låter undersöka sig hos doktor Steve Chandler. Hennes ögon är "brända, svulna och mycket irriterade".

Under veckorna som följer tappar de båda kvinnorna mängder av hår. Betty är tvungen att uppsöka sjukhus för att få hjälp.

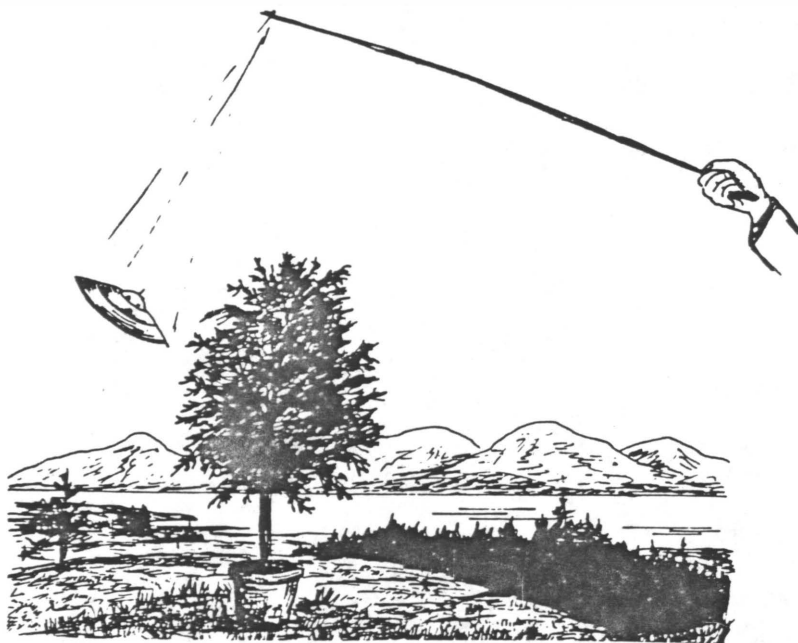
I Bettys sjukjournal kan man läsa att "patienten varit vittne till ett mycket intensivt eldliknande föremål".

Vidare står att Betty visade symptom på "bubblor under huden, håravfall och ansiktssvullnad".

— Läkaren frågade gång på gång om jag blivit brännskadad. Huden flagnade på ansikte, armar och ben. Jag hade blåsor överallt. Öron och ögon var så svulna att min familj inte kände igen mig, berättar Betty.

Sedan skräckkvällen har Colby haft problem med matsmältningen. En röntgenexpert säger att det är samma symptom som vid radioaktiv strålning.

Doktor Leo Sprinkle, professor vid universitetet i Wyoming, har försatt Vickie Landrum

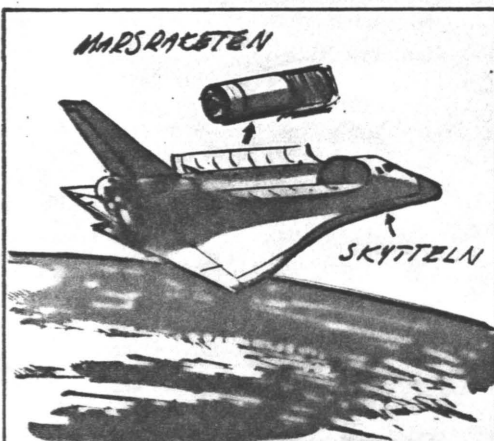

På vingar över Mars!

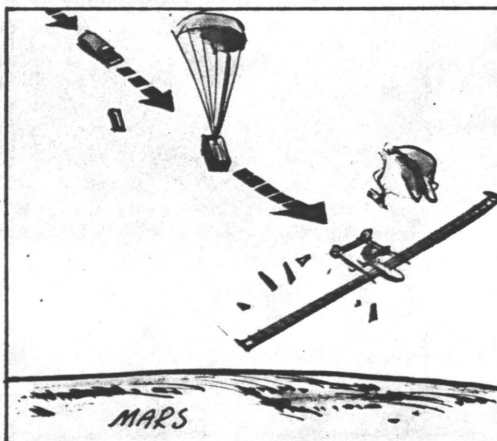
Inom NASA arbetar man nu inofficiellt med ett smått otroligt projekt: man planerar att sända ett dussin bemannade flygplan till Mars för att utforska den röda planeten!

Uppgiften ligger på gränsen till vad som är möjligt med vår tids mest avancerade teknik. Mars atmosfär är så tunn att flygplanen måste ha en vingbredd på 20 – 25 meter! De kan inte heller flyga med en vanlig syreberoende motor, eftersom luften på

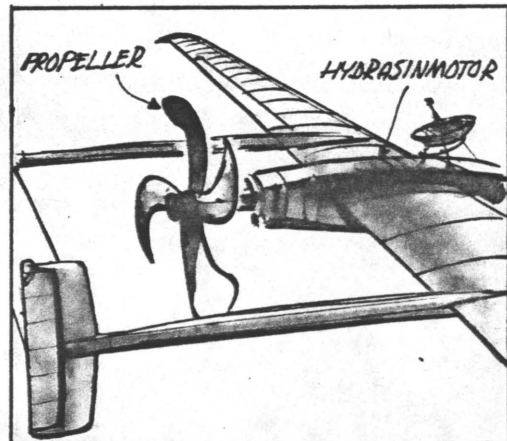
Mars nästan uteslutande består av koldioxid. På grund av avståndet till Mars måste planen klara sig helt på egen hand under flygningen över de stormpinade öknarna. Bakom projektet står Jet Propulsion-laboratoriet utanför Los Angeles.

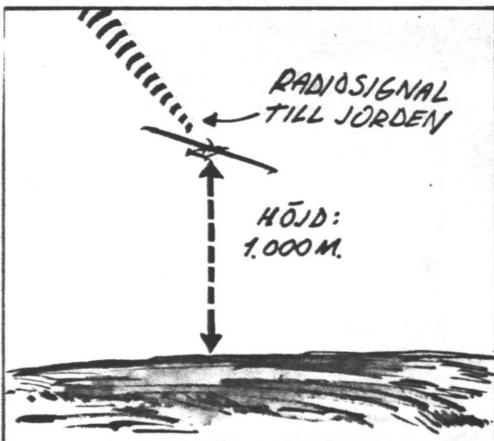
Tanken är att planen skall föras ut från jorden i lastrummet på rymdskytteln, där de ligger hopfälda i speciella paket. De sänds i väg mot Mars i stora raket.

När raketerna nått Mars, fälls paketen med fallskärm. På 7,5 km höjd kopplas fallskärmen bort, varefter planen vecklar ut sina vingar och börjar flyga.

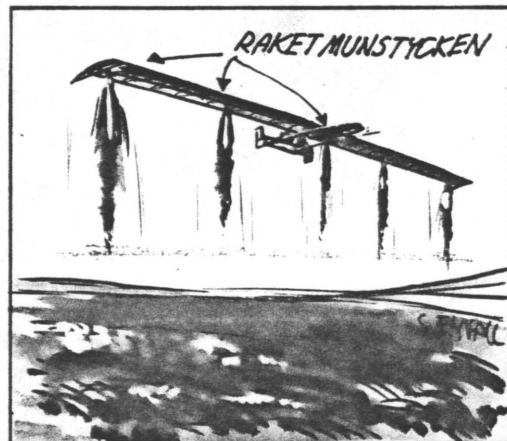
Marsplanens motor drivs med raketbränslet hydrasin. Propellern liknar mer en båt, än en flygplanspropeller. Marschastigheten ligger på 250 km/tim.

Det plan som tagits fram skall kunna flyga 4 000 km under 20 timmar och utforska Mars från 1 000 meters höjd. Bilder och data från dess vetenskapliga instrument sänds tillbaka till jorden med radio.

Marsplanen måste kunna tänka själva med en avancerad datahjärna! En radiosignal Mars – jorden tur och retur tar 30 minuter. Teknikerna skulle aldrig hinna hjälpa planet i en krissituation.

NASA-teknikerna har till och med tänkt sig att planen själva skall kunna landa och starta igen från Mars yta! Det skall ske vertikalt med hjälp av särskilda raket som flygplanen utrustats med.

Ny häpnadsväckande teori:

Snömannen kan vara en "skeppsbruten" ymdfarare!

TEXT OCH TECKNING: EUGEN SEMITJOV

□ Djur eller människa — eller något mitt emellan? Den gäckande jätten "snömannen" är i varje fall ingen myt, det är de flesta forskare överens om.

□ Nya märkliga rapporter och teorier om dessa okända ludna varelser har dykt upp på senare tid. Är "snömannen" en varelse från en annan värld?

□ Några egendomliga varelser kliver fram över snövidderna. På långt håll ser de nästan ut som människor, och de rör sig som människor... Men de har längre armar och kropparna är täckta av korthårig, rödaktig päls. Det är storväxta bjässar — två och en halv till tre meter långa. Deras väldiga fötter sjunker ned genom skaren och lämnar kvar djupa fotspår i snön. De tycks tala med varandra på ett språk som består av tjutande läten i olika tonarter...

Så har denna gåtfulla jätte, snömannen — eller yeti som varelsen kallas i det centralasiatiska höglandet — beskrivits om och om igen av påstådda ögonvittnen. Tibetana kallar honom (eller henne) för *Metch kang-mi*, vilket betyder "oerhört smutsig" — ett uttryck som i väst blivit översatt till "den vedervärdige" snömannen.

Varelsen tycks även ha en snarlik kusin i nordvästra USA:s och Canadas bergstrakter — *Bigfoot* eller *Sasquatch* som är det indianska ordet för "stor fot". Samma benämning förekommer också i Sovjet — *Bolsjaja noga* heter det på ryska. Allt detta efter de väldiga fotspår som blivit funna i snön: upp till en halv meter långa och nästan dubbelt så breda som en ordinär människofot.

Redan på 1400-talet...

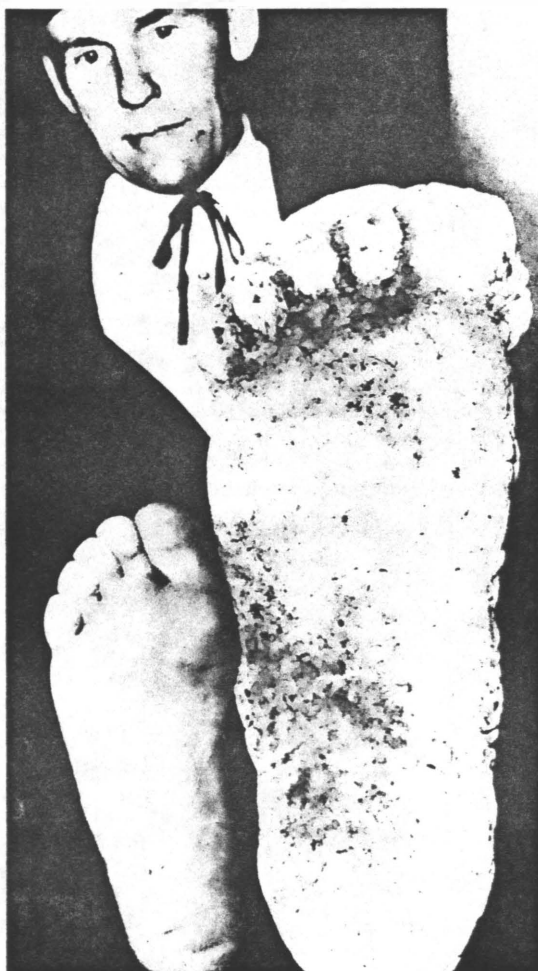
Tvivlare har sagt att dessa spår kan vara missvisande. Solen kan ha tinat upp dem till större format än de ursprungligen haft. Men liknande fotavtryck har också blivit upptäckta på lermark, och relativt goda gipsavgjutningar har kunnat göras (såvida det nu inte varit fråga om bluff).

Rykten om snömannen nådde Europa redan för mer än femhundra år sedan. Det var den tyske upptäcktsresanden Johann Schiltberger som år 1427 kunde berätta om ett fruktansvärt vidunder som härjade i de asiatiska bergstrakterna. Hans rapport lär inte ha väckt någon större uppmärksamhet: På 1400-talet "visste" ju folk att det fanns både drakar och andra förfärliga odjur i avlägsna länder.

I reseskildringar från 1600- och 1700-talen finns det också uppgifter om ludna jättar som setts på Himalayas sluttningar men den första "moderna" snömansrapporten kom från en grupp franska och schweiziska alpinister som år 1899 försökte bestiga Kanchenjunga-massivet öster om Mount Everest. På 5700 meters höjd hade man på långt håll

Den enda bilden av snömannen — eller Bigfoot som han kallas i USA — förstörd från en smalfilm som tagits i norra Californien. Så oskarp att den knappast kan betraktas som ett bevis.

Roger Patterson, som påstår att han filmat Bigfoot, jämför sin egen fot med en avgjutning i gips av ett fotavtryck som jättevarelsen (enligt Patterson) lämnat efter sig på marken.

En "snöman" kliver fram över Himalayas vidder och sätter sina stora fotspår i snön, på denna teckning av Eugen Semitjov. Existerar snömannen? Spåren är nästan det enda som utsända expeditioner funnit. Ögonvittnen berättar om en luden jätte, närmare 3 meter lång. Det låter som en varelse från en annan planet.

iakttagit tre varelser som rörde sig upprätt, och som man bedömde kunde ha varit dubbelt så långa som människor.

Fördrivna urtids-människor?

Många expeditioner har under årens lopp varit på spaning efter snömannen i Pamirs och Himalayas svårtillgängliga bergsmassiv. Inte minst ryssarna har varit aktiva — stora delar av dessa vildmarker ligger inom Sovjets gränser. Lik-

nande varelser, fast något mindre ("bara" två meter höga), lär även förekomma i nordöstra Sibiens högländ, i Jakutsk-området.

Tjutjunaa, som den sibiriska snömannen kallas, lämnar också stora barfotaspår i snön. Den är luden över kroppen, men sägs dessutom klä sig i renhud. Ansiktet är ungefär lika stort som en människas men är hårbeväxt, och den låga pannan skjuter fram över ögonen nästan som en mösskärm. Forskare på vetenskapsakade-

min i Jakutsk har samlat ihop informationer om denna varelse från ett hundratal ögonvittnen: Den tycks övervägande livnära sig på rått kött, byten som den jagar upp i vildmarken. Ibland har tjutjunaa vågat sig fram till bebodda trakter och stulit mat — besök som endast förekommit vid skymning eller gryning. Om varelsen blir upptäckt rusar den iväg som ett skrämt djur och försvinner.

Vetenskapsmännen i Jakutsk tror att tjutjunaa kan härstamma

En yeti tecknad efter beskrivningar av folk i asiatiska bergsbyar: En väldig apliknande best med det ofta omnämnda höga, nästan koniska huvudet.

från ett urtida sibiriskt släkte som fördrivits av invandrande folk. Denna ursprungliga ras skulle då instinktivt ha tagit sin tillflykt in i djupet av tajgan (de väldiga sibiriska skogarna) och upp i de ödsliga bergstrakterna. På samma sätt som till exempel Australiens urbefolkning en gång tvingats retirera från kusterna till inlandets öknar.

Norrmän slogs med snömän

Det finns åtskilliga hundratals vittnesberättelser om möten med snömannen. Men de som kommit Himalayas yeti närmast inpå livet lär vara två norrmän — Jan Frostis och Aage Thorberg — som 1952 sökte efter uranfyndigheter och utförde lantmätning i Zemu-ravinen på uppdrag av den indiska regeringen. De sade sig ha mött två stora apliknande varelser som de insett måste vara de omtalade snömännerna.

Frostis tänkte skjuta en av varelserna och få den med sig tillbaka som zoologisk sensation. Thorberg föreslog att man i stället skulle försöka fånga en av dem med lass. De smög sig närmare, men "snömännerna" upptäckte dem och gick till motangrepp.

En yeti (eller vad det nu kan ha varit) slet fångstlinan ur händerna på Thorberg. Den andra kastade sig över Frostis, slog omkull honom och bet honom i axeln. Striden blev inte långvarig. Omedelbart efter attacken tog de håriga varelserna snabbt till flykten och försvann, enligt vad de båda norrmännen berättat.

(Fortsättning sidan 82.)

Snömannen...

Forts. från sidan 41

1958 — kort efter det att de första ryska sputnikarna hade inlett rymdåldern — bestämde dåvarande sovjetiske statschefen Nikita Chrustjov att man skulle slå världen med häpnad också genom att fånga in och presentera en livs levande snöman. Det kunde bli ännu en rysk sensation i den vetenskapliga kapplöpningen mellan öst och väst.

På Chrustjovs order organiserades en expedition som sändes iväg till Pamir-platån med dess över 7000 meter höga bergstoppar. (Året innan hade en forskare vid Leningraduniversitetet, Alexej Pronin, informerat världspressen om att han två gånger sett snömän i Pamir.) Alltnog, till en början kom entusiastiska rapporter från den ryska expeditionen: Man var snömannen i hälsarna... Man utlovade en vetenskaplig sensation... Men optimismen ebbade ut efter hand och expeditionen återvände slutligen utan att kunna framlägga ett enda acceptabelt bevis för snömännens existens.

Jakten på snömannen har fortsatt genom åren med spanare från både öst och väst. Den senaste kända "närkontakt" ägde rum 1973 på en högplatå i östra Nepal: En amerikansk expedition rapporterade att en yeti hade promenerat förbi alldeles utanför deras tältläger på natten — det var bara spåren i snön som vittnade om besöket. En brittisk alpinist, John Edwards, återvände härom året från Nepal med prover av spillning som han plockat upp i ett förmodat yeti-spår — men som ingen lyckats identifiera.

Ingen av alla Himalaya-expeditioner har märkligt nog kunnat visa upp ens ett avstånds-foto av en yeti. Den enda gång som en varelse av detta slag fångats av en kamera, var hösten 1967 i norra Californien.

Två jägare färdades till häst genom skogarna i trakten av Bluff Creek en oktoberdag när en "Bigfoot" plötsligt dök upp i en glänta framför dem.

En av jägarna — Roger Patterson — filmade varelsen medan den flydde in i den täta skogen. Den framkallade småfilmen visade mycket riktigt (men i dålig skärpa) en tvåbent luden varelse som rusar bort mellan träden. Bildsviten är av kontrasterna att döma tagen i starkt solljus, men den flyende varelsen är så suddig att den knappast kan utgöra ett bevis för Bigfoots existens — det kan lika gärna vara en människa klädd i apdräkt, maskeraddräkt.

Det bluffas nästan lika friskt i snömans-branschen som när det gäller "flygande tefat" men här är

dock en viss skillnad: Ett "tefat" kan fotograferas var som helst med hjälp av en navkapsel eller annat runt föremål som slängs upp i luften, medan man bör vara tränad alpinist för att nå de trakter där snömannen anses hålla till. De foton som finns av förmodade äkta yeti-spår har genomgående tagits av välutrustade expeditioner högt uppe i den eviga isens domäner.

Många försök har gjorts att förklara vad för slags varelse yetin är, hur en sådan art kunnat uppstå. Varelsens ovanliga längd behöver inte utesluta att den tillhör människostammen, anses det. Genom årmiljonerna kan en arts storlek variera avsevärt. Snömannen behöver inte tillhöra samma gren av det mänskliga stamträdet som vi — han kan vara en sista rest av en annan apmänniskotyp.

Beskrivningar av snömannen påminner bland annat om vår tidiga föregångare *paranthropus* (för cirka 1,7 miljoner år sedan), betecknad som en utdöd sidogren i människans utveckling. *Paranthropus* var större och kraftigare än andra "apmänniskor" från den tidsåldern, men anses ha blivit utrotad av "konkurrenter" med en smula skarpere intelligens. Det är inte helt uteslutet att en grupp av ett sådant släkte kan ha sökt skydd i de höga bergens bistra miljö, överlevt, växt sig ännu större under miljöns inverkan, och lever kvar...

Besök från rymden?

En fantastisk tanke — men det finns fantaster som går längre än så. Om detta märkliga "människodjur" verkligen existerar — kan det finnas ytterligare någon förklaring till att arten inte kommit med i våra biologiböcker? Det skulle i så fall vara en fantasiegående möjlighet som anknyter till rymdfärder.

Antag att en rymdexpedition från jorden någon gång i framtiden skulle tvingas nödlända och bli kvar på en planet i ett främmande solsystem. En planet med tätare atmosfär än vår och alltför hög medeltemperatur för människor, cirka 50 grader. Antag dessutom att denna värld skulle vara bebodd av en aggressiv ras, som utgjorde ett ständigt hot mot den lilla människogruppens existens.

Rymdfararna från jorden skulle naturligtvis i första hand söka sig till trakter med klimatförhållanden som de bättre kunde uthärda — upp i högt belägna, kalla bergslandskap med tunnare luft. Dessutom skulle de i sådana trakter kunna hålla sig undan planetens farliga befolkning.

Kanske skulle de lyckas fortleva, ge upphov till nya generationer. Men under loppet av sekler, kanske årtusenden i denna fullständiga isolering, skulle de "skepps-

brutna" människornas ursprungliga kultur och kunskap troligen falla i glömska. De skulle degenerera, förvandlas till en stam av vildar...

Kan det möjligen vara ett vilsekommet släkte av det slaget som "snömannen" tillhör? Kan dessa varelser vara degenererade ättlingar av en rymdexpedition som för några tusen år sedan anlände hit från en främmande och kallare värld? Med en farkost som havererade — så att de blev kvar på vår planet, utan möjlighet att ta sig härifrån, och i den bistra miljön förvandlades till håriga, skygga halvdyr...

Okända hårstrån

Detta är som sagt bara en fantastisk hypotes. Men det finns en märklig detalj i snömansrapporterna: Enstämmiga ögonvittnens beskrivningar säger att denna varelse skulle ha en säregt hög, nästan konisk huvudskål. En skulle av en form som ingen av människans förfäder veterligen haft — som i varje fall aldrig blivit funnen vid några utgrävningar. Och slutligen ännu ett mysterium: London-tidningen Daily Mail bekostade en gång en välutrustad snömans-expedition till Himalaya. Den återvände med många foton av förmodade yeti-spår, men utan att ha sett varelsen. Däremot hade man med sig några hårstrån...

Expeditionen hade kommit till ett buddistkloster i Tibet och bland sevärdheterna där upptäckt några torkade skalper som munkarna påstod ha tillhört yetis. Man fick tillstånd att ta med sig några hårstrån som souvenirer. Ingen tog munkarnas uppgifter riktigt på allvar — det var väl skinn från något slags bergsgetter, antog man.

I London överlämnades i alla fall hårproven till ett laboratorium för analys. Svaret blev överraskande — hårstråna kunde inte tillskrivas något enda känt djur! Det hör till saken att experter kan avgöra av ett enda hårstrå vilken djurart på hela jorden det tillhör.

Den sensationella frågan kvarstår: Har "snömannen" — om han nu existerar — utomjordiskt ursprung? □

Pos. 3 Broderade märken (att sy fast) 15:00

STUDIERESA TILL UPPSALA

Du som är intresserad av att följa med på en studieresa till Uppsala och observatoriet.

Anmälan till tel 51286

så fort som möjligt.

Svenskar som sett flygande tefat...

Måndagen den 28 augusti 1978

Flera hundra svenskar ser varje år mystiska föremål på himmelen. Jorden hålls alltså ständigt under kontroll, av högtstående varelser från andra planeter, som gör inspektionsresor till oss. Dessa varelser har tillgång till materia som helt saknas på jorden. De är mentalt rustade på ett sätt som vi aldrig kan bli.

● Är detta nonsens? Klart är i alla fall att många kan sätta sin heder och ära i pant på att de sett utomjordiska varelser.

Och varför skulle det inte vara sant? Det finns ingen seriös vetenskapsman som idag tvivlar på att det existerar liv på andra planeter i universum.

Bara i Sverige görs varje år flera hundra observationer av märkliga himlafenomen. De flesta av dem kan förklaras. Men en handfull blir över och betraktas som oförklarliga.

De flesta svenskar som varit i kontakt med utomjordiska rymdskepp, eller flygande tefat, har inte sett några varelser.

Men det finns några som haft "närkontakt av tredje graden", dvs har sett varelserna och till och med pratat med dem.

Pollenkungens möte

● En av dem är Gösta Carlsson i Skåne, mera känd som pollenkungen. Han var 28 år den gången när han kom i kontakt med varelser från yttre rymden.

Det var 1946 som han strövade i Kronoskogen utanför Ängelholm. Han fick då i en skogsglänta se ett föremål som avgav ett pulserande ljus. På marken gnistrade det. En man kom fram mot Gösta Carlsson.

— Han var klädd i en tätt åtsittande flygaroverall, korta stövlar och något som liknade en bälgekamera hade han på magen. Ett par meter framför mig stannade han och sträckte upp handen på samma vis som en polis gör stopptecken.

Då förstod Gösta Carlsson att han hade upptäckt en rymdfarkost. Ett tiotal varelser som såg ut som människor höll på att laga ett kabinfönster.

Gösta Carlsson stod och betraktade varelserna i ungefär en kvart. Därefter gick han in i skogen igen för att gå runt och koma fram till rymdskeppet bakvägen. Då fick han se ett kraftigt ljussken och rymdskeppet lämnade jorden.

På natten fick Gösta Carlsson besök av varelserna igen. Men den här gången på ett annat vis. De visste på vilken våglängd som den mänskliga hjärnan arbetade och kunde på så vis flytta in hans medvetande i själva rymdskeppet. Under sin "vistelse" i rymdskeppet fick Gösta Carlsson av befälhavaren besked om varför skeppet landat på jorden. Man hade haft en explosion ombord och två män hade omkommit. Dessa var man tvungna att begrava och hade därför landat på jorden. Men när de grävt en grav hade de kommit att tänka på att de döda männen kanske hade några bakterier som kunde smitta ner jorden. Därför tog de dem tillbaka igen.

□ Gösta Carlsson såg en rymdfarkost redan 1946.

När Gösta Carlsson på morgonen besökte platsen igen hittade han graven. På marken där rymdskeppet stått var gräset avbränt och man kunde se avtryck av skeppets stöd-fötter.

För att hedra minnet av de främmande varelsernas besök byggde Gösta Carlsson ett monument i skogen där skeppet landat. Han byggde det som rymdskeppet såg ut.

Gösta Carlsson är ett av de främsta vittnena vi har i Sverige på att främmande varelser verkligen har besökt jorden. Men det finns många andra som har sett rymdfarkoster.

Bilen stannade...

● Stig Ekberg och Harry Sjöberg såg 1979 ett flygande tefat på Vaddö utanför Stockholm när de var på väg till ett sommarstugebygge. Det var på kvällen. Helt plötsligt och utan någon märkbar anledning stannade deras bil. Medan Stig Ekberg försökte få igång motorn igen tittade Harry Sjöberg ut genom fönstret.

Han fick då se ett flygande föremål närma sig med hög hastighet. Tillsammans såg de hur föremålet mjukt och försiktigt landade ca hundra meter framför dem. Farkosten var ca 15 meter i diameter och gav ifrån sig ett gulrött neonliknande sken som lyste upp hela omgivningen. Ytterdelarna av farkosten dallrade som luften över het asfalt en sommar dag. Det verkade som om farkosten höll sig svävande en halv meter ovan marken medan den sakta roterade runt. Efter ca sju minuter höjde sig farkosten och försvann åt samma håll som den kommit.

Stig Ekberg undersökte marken där farkosten stått med en ficklampa.

— Plötsligt blänkte något till i väggruset. Det var en trekantig metallbit. När jag tog upp den var den varm och ovanlig tung för att vara så liten.

Trots att metallen genomgått noggranna analyser vet man ännu inte vad det är för en metall. Den innehåller volfram, kol, kalcium och kobolt, men diamanthärdig ger

bara små repor på ytan och den förändras inte av värme. Den går inte heller att mala till pulver.

Bländande sken

● En sak är ofta gemensam för människor som kommer i kontakt med främmande farkoster. De berättar att motorn stannat och strålkastarna på bilen slocknat.

Det hände också Gunnel Nilsson från Karlstad när hon 1975 inne i byn Skälle-rud såg ett ljussken över skogen.

— Bilen bara dog. Samtidigt såg jag ett bländande gult runt sken med röda kanter komma rakt emot mig över gårdet. Jag blev fruktansvärt rädd, rusade ur bilen och började springa. Då liksom förlamades mitt ena ben.

— Min enda tanke var att det var något övernaturligt.

Vid samma tid såg flera andra personer i Värmland konstiga saker i luften som det inte finns någon naturlig förklaring på.

Reportage: Olof Åttingsberg

□ Gunnel Nilsson mötte ett bländande föremål i Värmland.

SOLEN

Vårt eget solsystem. Klamrarna anger hur långt USA respektive Sovjet sänder sina rymdfarkoster. Avstånden i rymden är nästan ofattbara: 150 miljarder kilometer från jorden till solen. Och 1278 miljarder kilometer från jorden till Saturnus, den planet som nyligen passerades av den amerikanska rymdsonden Voyager. Men till de stjärnor i vars närhet det kan finnas motsvarigheter till vårt jordeliv är det 750 000 miljarder kilometer.

Vår närmaste granne, månen, ligger 384 000 kilometer bort.

Teckning: HAN VELTMAN.

RYMDEN ska bli LÖNSAM!

□ Om två veckor är det på dagen 20 år sedan Jurij Gagarin snurrade ett varv och 89.34 minuter runt vår jord.

Människan hade tagit steget ut i rymden. Sedan tog hon steget ned på månen.

Och nu är det snart dags för ett nytt steg i människans korta rymdhistoria. Med "buss" ut i rymden.

Det är så den är tänkt, "Space Shuttle", den amerikanska rymdskyteln. En återanvändbar farkost för tur- och returresor till rymden.

Rymdfärjan har blivit 14 miljardert dyrare än beräknat, men på sikt skall den innebära en ekonomisk vinst jämfört med rymdindustrins tidigare miljardslukande engångsartiklar.

Alan Bean, en av de första amerikanerna i rymden, numera chef för astronautkontoret i Houston, har jämfört rymdfärjans framtida betydelse med bröderna Wrights första flygtur, en kall höstdag 1903.

- Vi håller på och bygger upp ett slags transportsystem. Just nu påminner det väldigt mycket om flygets första dagar. Vem kunde ana för många år sedan att massor av människor idag skulle ha sin utkomst av flyget. Precis på samma sätt kommer det att bli med rymdfarten.

- "Inom fem år kommer vi att ha poeter, journalister och konstnärer i rymden. I rymdfärjan finns de extra platser som behövs."

Det är många, inte minst i USA, som tvivlar på Beans ord. För även om rymdfärjan innebär besparingar är kostnaderna fortfarande mycket stora. 40 miljarder sammanlagt och över en miljard bara för det tänkta provskottet om någon vecka.

När 80-talet går in i sina första år är istället en annan trend sedan länge skönjbar.

Rymden ska börja ge pengar tillbaka.

Det är dags för återbäring på alla de hundratals miljarder som satsades under pionjärtiden, mot slutet av 50-talet och början av 60-talet.

Kommersialiseringen av rymden är i full gång.

Ett 100-tal "affärssatelliter" snurrar redan runt vår jord, en siffra som gott och väl kommer att fördubblas de närmaste tio-femton åren.

Trängseln är på väg att bli så stor att FN till 1984 beslutat om ett särskilt rymdmöte.

USA

SOVJET

PLUTO

FN delar ut parkeringsplatser

På dagordningen: att fördela de bästa "parkeringsplatserna" i rymden.

Nya nationer står i kö för att ansluta sig till rymdklubben. Astronauter och kosmonauter får nästa år sällskap av två spationauter, Frankrikes benämning på de rymdfarare som med sovjetisk hjälp ska skickas upp.

Japan, som skrämt slag på västvärlden med sin bil- och elektronikindustri, har meddelat att man under 1990-talet ska vara en av världens ledande nationer inom satellitillverkning.

Serietillverkning.

Eskil Block, en av de svenska forskare som mest intensivt följt rymdutvecklingen under de senaste 25 åren, säger:

- Säg att Japan och Kina slår sig ihop. Då är det inte säkert att USA är världens ledande rymdnation år 2000.

Inom den västeuropeiska rymdorganisationen, ESA, har splittringen varit så stor att medlemsländerna sedan flera år tillbaka har egna intressesfärer.

Västtyskland satsar på forskning i rymden (västtysk industri har byggt Spacelab), Frankrike plöjer ner pengar i utvecklandet av bärraketerna Ariane ("Räcker det inte med Concorde", muttrar kritikerna) och England dominerar telekommunikationssidan.

Sverige finns också med på ett hörn. Kiruna och italienska Fucino har Europas enda markstationer för mottagning av data från jordresurssatelliterna.

Svenska pengar och tekniskt kunnande finns också i jordresurs- och telesatelliter samt i Ariane. Men inte mycket mer.

Eller som Fredrik Engström, VD på Rymdbolaget, uttrycker det:

- Svensk rymdindustri sitter och tittar på elefanterna som dansar i porslinskåpet... och försöker undvika att få splittret i huvudet.

□ Av rymdens elefanter anses USA i och med rymdfärjan ha utjämnat det sovjetiska förspånet.

Sovjets planering följer en annan mall. Medan amerikanerna inte haft någon i rymden på fem år, har Valerij Rjumin efter fyra rymdfärder som första männi-

ska passerat 1 års-gränsen för rymdviselse, därigenom också bevisat att människan klarar längre perioder i rymden.

En sovjetisk rymdfärja, mindre än den amerikanska, beräknas vara klar 1985. Då hoppas också ryssarna kunna skjuta upp en 95 ton tung rymdstation med tolv mans besättning.

Rymdlaboratorierna kommer att göra rymdviselsen till avdrämatiserad vardags för forskare och vetenskapsmän.

Spektakulära uppvisningar, typ månpromenader, får vi vänta på.

Månen blev en besvikelse. Såväl amerikaner som ryssar verkar i dag överens

• **Den döve ryske byskolläraren Konstantin Tsiolkovskij, "rymdforskningens fader", utarbetade redan kring sekelskiftet teorin om den moderna rymdfarten. Tsiolkovskij skissade den här modellen av en omloppsstation med konstgjord gravitation - en modell forskarna fortfarande håller fast vid.**

om månens framtida roll i rymdverksamheten.

Som - råvarukälla!

Från månen, eller, från asteroidbältet, ska råvaror hämtas till de rymdkomplex som så småningom, kanske först kring år 2000, gjort rymden till mer eller mindre permanent boplatz för somliga.

Och från rymdstationerna kan mindre rymdfärjor, genom jon- eller fotondrift betydligt snabbare än dagens raketer, ge sig ut på expeditioner i yttre rymden.

vid jondrift driv motorerna med solljus. De är inte större än vanlig kaffebryggare. I cylindrar bildas jonpartiklar som sedan driver raketen framåt tio gånger effektivare än dagens raketmotorer. Och med en hastighet av 320 000 kilometer i timmen)

- Rent tekniskt skulle det redan i dag vara möjligt att bygga en bemannad månbas eller runda Mars och Venus med en bemannad raket. Men ekonomiskt skulle det på nuvarande utvecklingsnivå krävas så stora utgifter att Sovjetunionens hela näringsliv behövde läggas om.

- Och även om ekonomin skulle klara det, så kvarstår den sociala effekten, säger Igor Bestuzjev-Lada, sovjetisk framtidsforskare.

Människans plats i rymden de närmaste två decennierna väntas därför bli i den inre delen, kring vår egen jord och våra närmaste planeter.

□ "I Universum finns andra världar, befolkade av människor och djur" skrev redan den romerske skalden Lucretius för 2000 år sedan.

Ballonger på Jupiter

Rymdteleskop är nu i omlopp, teleskop som ser långt, långt längre ut än något jordbaserat teleskop.

Och ett amerikanskt observatorium, lokaliserat till Puerto Rico, kan till sommaren med hjälp av en ny datorutrustning snappa upp 65 000 olika radiokanaler våglängder.

En första målsättning är att granska omgivningarna av 773 olika stjärnor på 80 ljusårs avstånd (cirka 75 000 miljarder mil) från jorden. Stjärnor som kan tänkas ha solar och därmed också jordar påminnande om vår.

Finns det liv där, så hoppas forskarna att även den civilisationen använder sig av radiosignaler.

Vad har vi då fått för kunskaper för alla satsade miljarder? Annat än att månen är lika stenrik som stendöd. Och att de flesta miljarderna gått till militära ändamål.

- Mars har varit en positiv upplevelse. Där kan det finnas någon form av liv. En bemannad färd till Mars skulle vara ett mycket spännande företag, säger Eskil Block.

- På Jupiter är sannolikheten för liv ännu större, färgerna tyder på det. Liv som skyfflas fram och tillbaka mellan varma och kalla ställen. Att släppa ned ballonger med mätinstrument i Jupiters atmosfär skulle säkert ge mycket intressanta resultat.

Rökning dyrare än rymdfärder

- Beträffande kostnaderna är jag utan vidare benägen att svara ja. Världen hade varit fattigare om vi inte gjort det här. Under de sex år Apollo-projektet pågick, gjorde man inte av med mer pengar än vad den amerikanska kosmetikaindustrin säljer för under ett år. Och cigarrettrökning slukar ännu större summor.

- Det är sant att man inte fått in alla pengar man lagt ut, men rymdforskningen har bidragit till kolossalt mycket för kunskaperna om vår jord.

□ När rymdfärderna var i sin början debatterades det huruvida det var riktigt att skicka miljardkrävande expeditioner ut i rymden när halva jordens befolkning svält.

I dag har Tredje världens länder hamnat i i-ländernas "teknologiska knä". Telekommunikationer och fjärranalysbilder från rymden erbjuds nu i uppbyggnadshjälp.

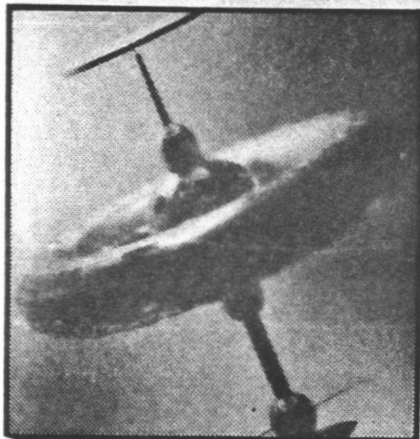
Och rymdvisionärerna blickar in i framtiden. Erövringen av rymden ser de som en fortsättning av den amerikanska fronten och den ryska revolutionen, två supermakter som spränger nya gränser - uppåt.

En av deras stora föregångare, Konstantin Tsiolkovskij, en dövd byskollärare i sekelskiftets Tsarrysland, skissade rymdstationer på sin fritid. Konstgjord tyngdkraft, egna växtodlingar, särskilda dräkter - Tsiolkovskij förutsåg i allt väsentligt saker dagens forskare hoppas kunna inträffa någon gång kring år 2000.

PLANERING

Den 15 nov 1981 kommer föreningen att ha sin årliga verksamhetsplanering. Vi kommer eller rättare sagt alla som är intresserade blir inbjudna till planeringen. Vi kommer att under en dag diskutera vad vi kommer att syssla med under 1 år framåt. Har Du en del ideer som Du vill lägga fram, kom och besök oss. Du är hjärtligt välkommen.

Hör av Dej till Box 71 i Ludvika eller till tel:er 51286, 11991, , 71315, 80862, . Välkommen.

Kriget i rymden kommer allt närmare

STOCKHOLM. - Jag tvivlar inte en sekund på att vi har ett rymdkrig på halsen inom ett årtionde, om vi inte förhandlar fram ett avtal som sätter stopp för utvecklingen.

□ □ □ Orden yttrades av Paul C Warnke, en av USA:s främsta nedrustningsexperter, för två år sedan.

□ □ □ Med tanke på att nya vapensystem produceras varje vecka är hans farhågor välgrundade.

□ □ □ 1980-talets stora tillskott till rymdkrigets vapenarsenal blir strålvapnen.

En kongressrapport nyligen förespråkade på det bestämdaste att USA skulle satsa hårt på det här området.

Och när försvarsexperterna i Washington pratar om behovet av laser och partikelstrålar tar det bland annat fram de här orsakerna.

- Osäkerhet rörande huruvida USA:s interkontinentala robotar kan klara av en överraskningsattack från Sovjet.
- Ökande insikt om att rymden kommer att bli USA:s "första försvarslinje" i ett kärnvapenkrig mellan supermakterna, och att USA måste vidta omedelbara steg för att försvara sina satelliter.
- Bedömningar som pekar på förekomsten av ett sovjet-

tiskt högenergilaservapen som skulle kunna skada amerikanska rymdfarkoster med låg omloppsbanan, och av så kallade "killer"- eller jaktsatelliter.

• Sovjetiska förberedelser för att testa partikelstrålevapen vid experimentbasen Sajsjagan i Kazakstan, nära den kinesiska gränsen.

• Sovjet håller på att skaffa sig ett strategiskt övertag, enligt amerikanerna, genom förbättrade interkontinentala robotar och ubåtsbaserade robotar.

• Kemiska högenergilasers

skulle kunna vara klara att sättas in i rymden för att försvara amerikanska satelliter redan under andra hälften av 80-talet.

□ Laserprogram

Enligt den amerikanska tidskriften Aviation Week & Space Technology har ryssarna kommit så långt att man utvecklat en "flerskotts"-laser (multishot laser) som kan träffa rymdfarkoster på höjdnivåer över 5 000 kilometer, och att andra laserprogram siktar på nivåer kring 40 000 kilometer.

Den senare siffran anses speciellt känslig:

Det är höjden som USA:s "early warning"-satelliter opererar, de som ska förvarna om ett annalkande robotanfall.

Samtidigt sägs det på amerikanskt håll att Sovjet utvecklar en rymdstation som väger cirka 100 ton och en jätteraket på 4 000-6 000 ton som ska för auppstationen i omloppsbanan.

Pos. 4 Emailerade märken 16 mm med nål 10:00

Pos. 5 Röda smådekaler i vinylplast 100x40 mm .. 4:00

Pos. 6 D:o stora 320x150 mm på gul vinylplast .. 30:00

Pos. 7 Kampanjmärken "UFO-Expo:n i Köping" 45 mm vinylplast. 20 stycken 6:00

Pos. 8 Bildekal 650 x 80 mm vinylplast gul/blå .. 8:00

Charles Berlitz, författare till bland annat "Bermuda-triangeln", har samlat ögonvittnesskildringar och expertutlåtanden om en märklig händelse för 34 år sedan!

Sex rymdvarelser dog när deras farkost störtade i New Mexico!

NEW MEXICO, USA. Ett flygande tefat med sex rymdvarelser ombord krossades när det störtade mot jorden. Det hävdar en man som arbetat i årtal på att bit för bit samla ihop bevis för sitt fantastiska påstående.

Mannen heter Charles Berlitz och han säger att USA:s regering gjort allt för att hemlighålla händelsen.

Berlitz har samlat en imponerande mängd bevis för sitt påstående.

däribland berättelser av ögonvittnen till händelsen för 34 år sedan.

I sin bok "The Roswell Incident" anför han vittnesmål som berättar att en del av besättningen på rymdfarkosten var vid liv efter kraschen men dog på sjukhuset innan någon lyckats få kontakt med dem.

Och ingen har någonsin lyckats fundera ut varifrån farkosten, som saknade varje form av motor, fick sin energi.

Civilingenjör Barney Barnett var en av de första som kom till nedslagsplatsen i Socorro, New Mexico, på morgonen den 3 juli 1947. Han påstår att han såg både farkosten och dess besättning.

Liknade människor

— De liknade människor men det var de inte, säger han. De hade runda huvuden utan hår och små konstigt placerade ögon. De var bara lite över en meter långa och deras kläder var grå till färgen och gjorda i ett stycke.

Barnett berättar att området omedelbart avspärrades av militär och att farkosten kördes bort på lastbil. Barnett förbjöds att berätta för någon om vad han sett.

William "Mac" Brazel, ranchägaren som fann resterna av det märkliga föremålet på sin mark, larmade major Jesse Marcel, chef för säkerhetstjänsten vid armébasen i Roswell.

Brazel dog 1963. Hans son Bill berättar:

— Pappa ville inte tala om händelsen. Militären fick honom att lova att hålla tyst och han var en man som höll sina löften. Men jag lyckades ändå locka ur honom en del efter hand som åren gick.

General Roger Ramey (t v) och hans adjutant, överste du Bose, poserar vid resterna av en väderballong. Bilden finns med i Charles Berlitz bok men författaren hävdar att fotot tillkommit enbart för att tysta ryktena om det störtade tefatet.

En tecknares snabba intryck av den främmande varelsens ansikte.

— Den natten rasade den svåraste stormen på många år och när den var som värst hördes en egendomlig explosion. När pappa nästa morgon red runt betesmarkerna för att se hur det stod till med fåren fann han en massa vrakspillror.

— De var spridda över ett 400 meter långt och 100 meter brett område och såg mycket konstiga ut.

— Där fanns långa smala stycken av ett material som liknade trä och var lätt som balsa. Men materialet var mycket hårt och gick inte att bryta av. Inte heller kunde det brinna. Det fanns en del tecken som tydligen var bokstäver eller symboler på en del av dem men de gick inte att tyda.

Rymdvarelserna överlevde kraschen

— Där fanns också metallplåtar som var tunna som folie men ändå gick det inte att böja eller buckla till dem. Jag vet inte vad det var, men pappa sa en gång att han fått veta att materialet med säkerhet inte var framställt på jorden.

Bill Brazel säger också att hans far berättat att besättningen på farkosten var i livet efter kraschen men att de blivit svårt skadade av att andas in brinnande gaser och att de inte kunde tala.

Rymdmännen fördes till Kalifornien där de överlevande placerades i respiratorer. Men de dog

innan någon lyckats fundera ut ett sätt att kommunicera med dem. Alla vittnen fick stränga tillsägelser att inte berätta för någon vad de sett.

På något sätt fick ändå tidningarna nys om affären och krävde besked från militären.

Överste du Bose utfärdade då ett meddelande enligt vilket den mystiska farkosten inte var något annat än en ballong som sänts upp av meteorologerna för att studera väderleksförhållandena på stora höjder. I Berlitz bok finns också en bild av översten bredvid resterna av en ballong. Men författaren hävdar att fotot tillkommit enbart för att tysta ryktena om att ett flygande tefat hade störtat.

Ingen väderballong

Även om en del var skeptiska till överstens förklaring accepterades den av de allra flesta.

Men de vittnen som verkligen såg vrakdelarna insisterar på att de inte kom från någon väderballong. De påpekar att de sett sådana tidigare och att det här inte hade den minsta likhet med dem.

Inte heller kunde en dåtida ballong ha spritt omkring vrakdelar över ett så stort område och slitit upp stora sår i marken.

Major Marcel, den man som ledde hopsamlingen av vrakgodset, ställde upp för en intervju i december 1979 och avslöjade då en del intressanta detaljer. När

han tillfrågades om det verkligen kunde ha rört sig om en havererad ballong svarade han nej.

— Jag kände mycket väl till allt flygande material vid den tidpunkten, både vårt eget och utlandets. Jag kände också till bokstavligen talat alla typer av meteorologiska ballonger och radarspårningsanordningar, både militära och civila.

— Men det här var något jag aldrig sett förut och med säkerhet inte tillverkat av oss. Och jag är absolut säker på att det inte var någon väderballong.

Enligt Marcel var det general Roger Ramey som hittade på täckhistorien om ballongen "för att skaka av oss journalisterna". General Ramey förbjöd Marcel att säga något.

Andra vittnen intygar att det rörde sig om en störtad rymdfarkost.

Obduktion

Professor Weisberg, fysiker vid ett universitet i Kalifornien, var den som undersökte föremålet. Han säger:

— Det var format som skalet på en sköldpadda och kabinen var ungefär 4,5 meter i diameter. Farkosten var svårt skadad och därinne fanns sex besättningsmedlemmar.

Obduktionen visade att kropparna var mänskliga i allt utom storleken. En av dem satt vid vad som verkade vara ett manöverbord med egendomliga symboler. De tillhörde definitivt inte något känt språk.

— Det fanns inget som tydde på att farkosten hade någon drivkälla. Ingen förstod hur den kunnat förflytta sig.

Baron Nicholas von Poppen är ett annat expertvittne. Han hade utarbetat en metod för metallurgiska analyser på fotografisk väg och arbetade åt flygindustrin i Los Angeles när han fick besök av två män från den militära säkerhetstjänsten.

De erbjöd honom ett mycket välbetalt men strängt hemligstäplat jobb. Avslöjade han något av vad han sett eller fotograferat skulle han omedelbart bli utvisad ur USA.

von Poppen fördes till flygbasen där han fotograferade farkosten. Hans beskrivning av den överensstämmer med Weisbergs utom när det gäller storleken. von Poppen uppskattar den totala diametern till nio meter, kabinen till sex meter.

Han berättar att huvudkabinen hade fyra säten i rad framför ett kontrollbord som var "fullt med

En man som påstås ha sett CIA:s hemliga bilder har gjort denna teckning ur minnet. Den föreställer en utomjordisk varelse, som efter en tefatskrasch tagits omhand av amerikansk polis.

UFO-experters tror att detta foto visar kroppen av en rymdvarelse.

spakar och knappar". Plastark fyllda med symboler låg slängda över kontrollbordet och på golvet.

I varje stol satt en död kropp fastspänd. De var mycket spensliga och längden varierade från 60 till 120 cm.

— Alla fyra var kritvita i ansiktet, berättar von Poppen. De hade skinande blanka kläder som saknade fickor och som slöt tätt åt kring vristerna och halsen. Skorna var tillverkade av samma material och verkade mycket mjuka.

— Deras händer liknade en människas men var mjuka som ett barns. De hade fem fingrar på varje hand, lederna såg helt normala ut och naglarna var välvårdade.

Hemliga akter

Berlitz tror att militärerna beslöt att hemlighålla händelsen av säkerhetsskäl. Det land som kunde lista ut hur farkosten fungerade och bygga likadana skulle få ett stort militärt försprång.

Det är inte alla som godtar det skälet. I september 1977 inlämnade William Spaulding, ordförande i ett UFO-sällskap i Phoenix, Arizona, en stämning mot CIA.

I denna hävdades det att CIA inte bara var i besittning av tusentals dokument om UFOs (oidentifierade flygande föremål) utan att organisationen också aktivt arbetat för att hemlighålla dessa dokument för allmänheten och förnekat deras existens.

En organisation som har till syfte att få alla handlingar om UFO-observationer offentliggjorda tog över processen och lyckades få ett domstolsutslag som beordrade CIA att gå igenom sina arkiv och sammanställa allt material som rörde oidentifierade flygande föremål.

Det rörde sig om sammanlagt 10 000 sidor. Av dem utlämnades endast 900 till offentligheten. Resten ansågs inte kunna utlämnas av hänsyn till statens säkerhet. Men det var ändå en seger för organisationen, som tvingat fram ett erkännande av att de hemliga akterna faktiskt existerar.

Att få fram bevis när det gäller "flygande tefat" är alltid svårt. De som framträder som ögonvittnen betraktas ofta som mer eller mindre rubbade, misstänks för att vara ute efter publicitet eller för att försöka driva med tidningar och allmänhet.

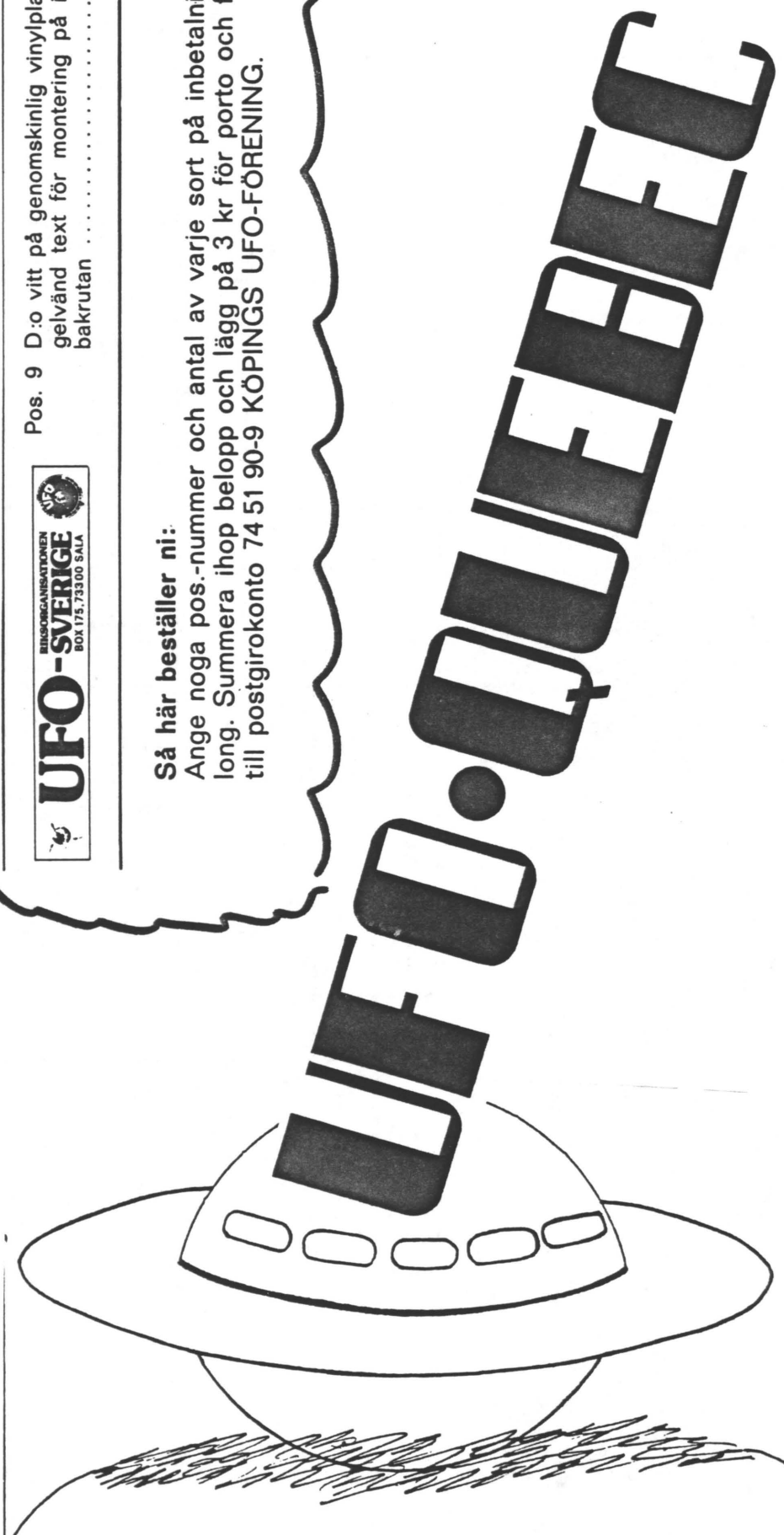
Men det är svårt att avfärda händelsen i Roswell lika enkelt. De vittnesmål som finns är alldeles för många och kommer från så pålitliga källor att de inte går att bortförklara. □

Pos. 9 D:o vitt på genomskinlig vinylplast m' spetsig
gelvänd text för montering på insidan av
bakrutan 8:00

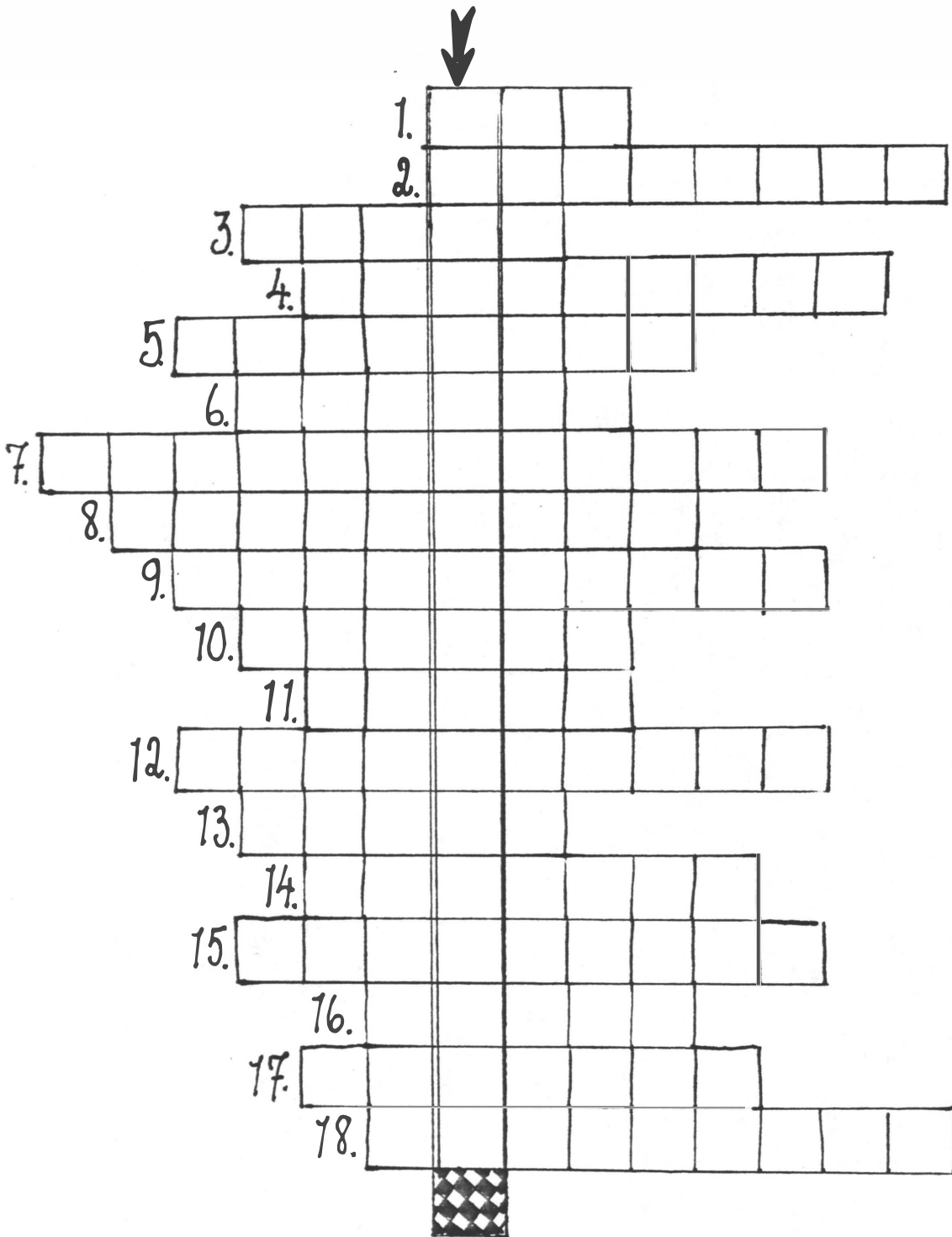

Så här beställer ni:

Ange noga pos.-nummer och antal av varje sort på inbetalningskortets ta-
long. Summera ihop belopp och lägg på 3 kr för porto och förskottsbeta-
la till postgirokonto 74 51 90-9 KÖPINGSS UFO-FÖRENING.

2

Lösning i nästa nr.

ORDFLÄTAN

1. Flygande Tefat
2. Vad kallas t.ex en ljusstark "vandrande" stjärna som observeras på natthimlen?
3. Var hittades den sten som väckt debatt genom att den påstås komma från ett UFO?
4. En ofta förekommande liknelse på färgen på UFOs
5. Näst största planeten
6. Observatören ser ett UFO befinna sig i luften eller nära marken=Närkontakt av graden.
7. Sveriges största observatorium finns i.....
8. Spegelteleskop
9. Vad kallas besättningen på ett UFO?
10. En vanlig form på dessa objekt.
11. I skymningen kan man observera planeten
12. En svensk författare till UFO litteratur.
13. Vid markundersökning efter eventuell UFO landning får endast ett material på skedar o.dyl. användas. Vilket?
14. Vem gjorde den första rymdfärden?
15. Linsteleskop
16. Många observerade UFO har på ovansidan en
17. Vår största planet
18. Författaren till "Närkontakt av tredje graden".

Pilen= Något som alla UFO föreningar bör ha.

LYCKA TILL

Du som känner för att lösa tävlingar kan brottas med denna "Ordfläta". Sänder Du sedan in din lösning till Tidningen UFO-NYTT Box 71 771 01 Ludvika med påskriften "Ordfläta" utanpå kuvertet så kanske vi hittar på något som uppmuntran.

Ring till UFO om du ser något →

● UFO är en engelsk förkortning och översatt till svenska betyder det oidentifierade flygande föremål (Unidentified Flying Objects).

● UFO-föreningar finns världen över med en gemensam uppgift att påvisa UFO-fenomenens existens. UFO anser alltså inte att vi får besök av små gröna varelser, men att det finns fenomen som tycks styras av någon typ av intelligent kontroll.

● I Sverige har UFO ca 2000 medlemmar fördelade på 22 lokalföreningar. Riksorganisationen UFO Sverige är topporganisation.

Söderbärke: Gudrun Andersson v -11- 51286

● Här kommer telefonnummer till UFOs rapportcentral och adressen till UFOs tidning UFO-aktuellt, som fyra gånger om året rapporterar om UFO-händelser.
● Rapportcentr len: Tel 016/134 95 (Stig Aggestad).
● Tidningenredaktionen: UFO Sverige, Box 175, 733 00 Sala.

SOMMARENS VÄRSTA MONSTER

"Ju simplare de är, desto bättre är de!"

Så har Frank Zappa uttryckt sig om sina favoritfilmer, Monster Movies.

Gudarnas Krig lär nog inte göra Zappa besviken. Denna den senaste av skräckbuskisar från Hollywoods monstermakare är enligt rykten en riktigt usel och smaklös odjursorgie. UNG har alla läskiga detaljer!

Gudarnas Krig är en monstersoppa av kolossalformat. Den är hopkokad på det mesta och värsta ur de gamla grekiska gudasagorna, och kryddad med de allra senaste specialeffekterna och trickfilmsknepen. Inspelningarna har tagit nästan tre år, och bland skådespelarna märks storheter som Laurence Olivier, Ursula Andress och Claire Bloom.

Stjärnorna till trots är det monstren som de flesta går för att titta på i filmer av den här typen, och mannen bakom dem är nog inte så välkänd utanför de innersta odjursdiggarciklarna.

MONSTRENS SKAPARE

Ray Harryhausen heter skaparen av Medusa, Kraken, Calibos och de andra läskiga varelserna som figurerar i Gudarnas Krig. Harryhausen anses som den störste av de monsterbyggare som ännu är i livet, och han har otaliga skräckisar bakom sig. Alla av den bedrövliga kvalitet som gör Zappa så glad.

"It came from beneath the sea" var en av Harryhausens tidigaste filmer. Den handlar om en jättebläckfisk som bland mycket annat sättyg slår armarna runt Golden Gate Bridge i San Francisco.

"One million years B C" (B C = före Kristus) hette ett annat av hans mer kända monsterdravel. I den filmen springer Raquel Welch omkring i pälsminikjol och jagas av flygande jätteödlor. Men monstren är, som alltid i Harryhausens filmer, mycket skickligt gjorda. Handlingen i Gudarnas Krig är närmast klassisk. En ung hjältinga Andromeda (Judī Bowker) blir kär i hjälten Perseus (Harry Hamlin). Andromeda råkar illa ut när hennes

mamma säger att Andromeda är vackrare än gudarna, och som straff skall den fagra ungmön offras till havsodjuret Kraken. Hjälten Perseus måste besegra både den och en hel drös andra slemma modellbyggen innan det lyckliga slutet är ett faktum.

Känns storyn bekant?

Det här med vackra kvinnor och fuktiga eller håriga bestar har blivit en tradition i Hollywood. Den verkliga klassikern i sammanhanget är givetvis King Kong. Hans båda "pappor", Merian C Cooper och Ernest B Schoedsack, får äran av att ha skapat den moderna monsterfilmen.

Vilka monster kan då Gudarnas Krig bjuda på? Först måste vi nämna Kraken, ett jättelikt havsodjur som vattenguden Poseidon normalt har vårdnaden om. En trevlig blandning av gorilla, bläckfisk, u-båt och Ivanhoe.

Medusa är den fulaste av de tre gorgonerna. Hon är så ful att alla som möter hennes blick förvandlas till sten.

Dioskilos är en hemsk hund med två huvuden. Här har filmteamet inte varit riktigt lika otäcka som grekerna själva. Deras originaljycke hade tre huvuden och hette Kerberos. Calibos är en specialfigur som Harryhausens pojkar komponerat med flera gamla sagoodjur som förebilder. Det bidde en ruskig typ till sist, med gethuvud, ödlesvans och bockföt.

USEL KRITIK

Gudarnas Krig har fått usel kritik av filmtidningarna i USA. En speciell släng av slevan har Laurence Olivier fått, för sin roll som storguden Zeus. I hans hemland England rasar man över att en av deras främsta Shakespeare-tolkare lånar sig till något så billigt som en skräckfilm.

Med hopp om att svenska filmcensuren inte sätter saxen i alltför många meter av den här rullen, låter det här som en riktig monsterdelikatess. Åtminstone om man som Zappa ser simpelheten som ett kvalitetsbegrepp.

Arne Höök

Ray Harryhausen, en monstermästare i arbete.

VITTNEN SÖKES

I mitten av Juli 1981

på kvällen förekom en

UFO-händelse över

Morgårdshammar och vi

söker flera vittnen till

denna händelse.

I Aug 1981 tidigt på

morgonen förekom en

händelse mellan Gävle

och Borlänge. Vi har

fått rapporter från Falun -

Borlänge samt Hofors och

vi söker flera vittnen.

Du som sett något eller vet

någon som sett händelserna

var snäll och tag kontakt med

Gudrun tel 0240/51286.

OBS →

Fredagen den 21 nov -80 vid middagstid startade vi resan till Stockholm. Allt klaffade perfekt, tack vare ett utmärkt organiserat förarbete som Hans Berglöv stod för.

Vi kom till ett regnigt och helmulet Stockholm vid 14.30 tiden. Bussen stannade vid Norra Bantorget och vi bestämde att alla skulle vara på plats i bussen igen kl 17.00. Somliga fördrev tiden med att shoppa och en del föredrog att äta en god middag. Hela tiden blåste det halv storm och regnade småspik. Väderutsikterna inför kvällen såg verkligen inte goda ut.....

Strax före kl. 17.00 var samtliga på plats i bussen, och fulla av förväntan rullade vi vidare mot Saltsjöbaden. Väl framme där fortsatte färden uppåt på en smal, brant och mörk väg. Högt ovanför oss såg vi belysta fönster mot kvällshimlen och detta var alltså vårt mål -Observatoriet!!!

Då vi lite omskakade efter turen uppför klev ur bussen och tittade mot himlen kunde vi faktiskt urskilja en del stjärnor. Skulle vi ha en sån tur? Vi blev väl omhändertagna av astronomen Nikel Sertius som visade oss in i en föreläsningssal. Där visade han oss diabolbilder och berättade om planeter, kometer, nebulosor, solar och teleskop bl.a.

Saltsjöbaden har Europas största spegelteliskop på 1 meter i diameter. Det absolut största finns i Palma i Carlifornien. Det är 5 meter i diameter. Vi fick veta att kometerna går i en ellipsisk bana i vårt solsystem. Det finns kometer som kommer utifrån rymden och dras hit av dragningskraften och dom kan man aldrig förutsäga. Vår sol består av 76% vätgas och 23% helium. Resten är järn och andra tunga ämnen. Det bevisar att vår sol är en andrahands-sol. Det menas att solen har varit en sol tidigare som exploderat, för att återuppstå ur det material som blev kvar. Solen är nu 5 miljarder år gammal och väntas bli lika gammal till. Vätgasmoln ute i Universum bygger upp nya solar t.ex. Piarderna som kan ses på sommarkvällar vid 12 tiden.

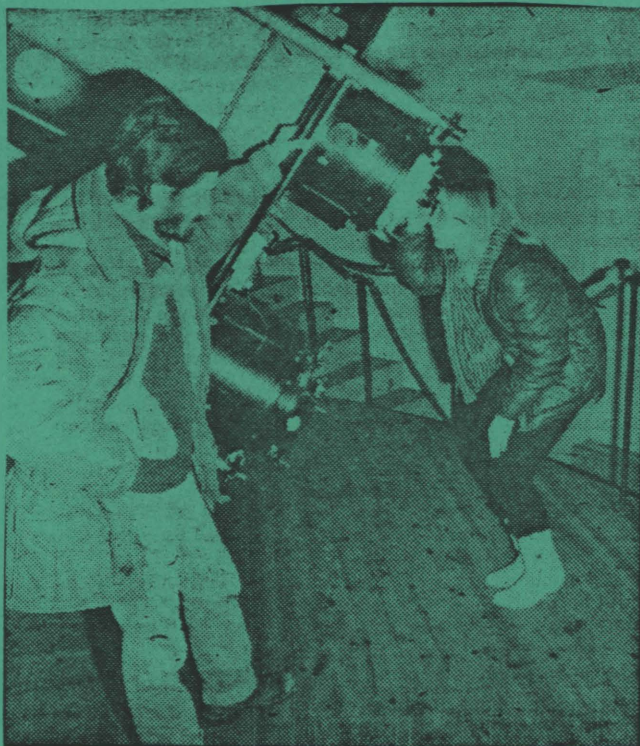
"Svarta hål" var en annan interessant bit av undervisningen. Svarta hål kan upptäckas på omgivningen. Andra solar ändrar sina banor. De Svarta hålen vandrar i Vintergatan och andra galaxer. Om två Svarta hål ungefär lika stora skulle kollidera skulle de bli synliga.

Jupiter är 380 gånger större än jorden, och den har 14 månar. Saturnus är känd för sina ringar. Den har 13 månar.

Mars är bara hälften så stor som jorden. Den har 2 månar och även en svag atmosfär som färgar planeten röd. Den har även kolsyreis vid polerna och kanaler som kanske en gång i tiden vatten runnit i.

Nikel berättade också att de i Saltsjöbaden fått in nya informationer om våra planeter som var under omarbetning och inte färdigt ännu. Bl.a. Jupiter och Saturnus månar, som förr inte var upptäckta. Det finns ytterligare 3 månar på Saturnus.

Bilden t.h. visar teleskopet som vi fick se i. Den är dock hämtad ur Aftonbladet och är ej tagen vid vårt besök.

forts.

nästa sida

Efter bildvisningen guidade han oss runt, och började med att visa ett teleskop som var monterat till en kamera och tar bilder av stjärnhimlen. Det var ett glatt gäng som kom ut och fick se en klar och mörk himmel. Vi hade trots allt turen med oss!

Därefter fick vi se det stora teleskopet. En helt fantastisk anläggning. För att komma upp till själva teleskopet var golvet som vi stod på konstruerat som en hiss. Vi åkte upp i lagom höjd, då nästa moment var att väggarna började snurra för att få öppningen inställd på månen. En lucka öppnades därefter i taket och Nikel ställde in "kikaren" i exakt läge. Vi fick titta en och en på månen i två olika förstoringar. Naturligtvis frågade vi Nikel om han någon gång sett ett UFO. Han svarade att i teleskopet hade han aldrig sett något sådant. Däremot hade han sett ett oförklarligt himlafenomen i Chile, men han vill inte forska i sådana saker som inte tillhör hans område utan överlåter det åt oss UFO föreningar. Vi fick alla den uppfattningen att han såg seriöst på UFO frågan i alla fall.

Alla 14 deltagare var alla överens om att resan var värd vartenda öre den kostat, och vi tycker verkligen synd om alla som inte var med och gick miste om alla detta. Kort sagt vi hade haft en TOPPENDAG då vi trötta och nöjda kom hem vid 22 tiden.....

Resegänget genom Gudrun o Ing-Marie

Ett teleskop som kan förstora upp till 600 gånger. Det är det största av de fem teleskop som finns under Saltsjöbadens observatoriums stora kupol.

För att komma upp till kikaren fick man lyfta golvet med en elektrisk motor. Sen öppnades kupolen och man kunde ställa in den på vilken stjärna eller planet man ville, berättar Marie.

Stjärnorna ser inte annorlunda ut i kikaren än med blotta ögat. Man ser bara betydligt fler.

Men planeterna ser man betydligt klarare och framförallt månen syns bra. Kratrar, skuggor och det som kallas hav och skogar.

KIKAREN RÖR SIG

Astronom Nicolas Zentelis förklarade för Marie och Marie frågade.

Men mesta tiden gick åt till att titta i kikaren. Med hjälp av en skala kan man ställa in kikaren exakt på vilken punkt av stjärnhimlen som helst.

Det finns också en motor som gör att kikaren sakta rör sig efter jordens rotation. Så att föremålet man tittar på alltid befinner sig i fokus.

LJuset Stör

Saltsjöbadens observatorium är gammalt och det byggdes här innan det fanns någon bebyggelse runtomkring, förklarar Nicolas. Nu har det växt upp nya bostadsområden och då blir sikten sämre. Ljuset från de områdena stör.

I städerna kan man inte se stjärnor på grund av avgaser och dis. Ett observatorium måste ligga ensamt.

frågor till astronomen Nicolas:

• Hur blir man astronom?

Man måste välja en linje på gymnasiet där man läser fysik och matte. Sen läser man på universitetet. Det finns inte många astronomer i Sverige eftersom man här inte har någon ekonomisk nytta av ämnet. Därför är anslagen små och man är beroende av statens anslag.

• Letar ni efter UFO (Unidentified Flying Objects eller populära flygande tefat)?

Nej, inte alls. I USA får UFO-forskningen statsanslag. Inte i Sverige. Vi sysslar enbart

med kartläggning av stjärnor och planeter.

• Vad är skillnaden mellan astronomi och astrologi?

Astronomi är en vetenskap. Astrologi är en urgammal tro att stjärnornas banor bestämmer människans öde. Det är vidskepelse och har inget med astronomi att göra.

Grundtanken med astronomi är tanken på livets uppkomst. Vi kan studera solen i vintergatan (den stjärnhop eller galax där jorden ligger) och lära oss mer om hur vår sol uppstod.

• Vad är planeternas parad?

Det är det tillfälle då alla planeter ligger i en jämn rad från solen räknat. Det händer en gång vart 250:e år. Alla planeter har olika omloppstid runt solen, Merkurius 54 dagar, Jupiter 11 år, jorden 1 år.

• Vad var Davidsstjärnan eller Betlehemsstjärnan?

Antagligen en supernova. Det är en sol som blivit för gammal och exploderar. När den flammnar upp kan den lysa i flera veckor på himlen. Där det tidigare inte funnits någon stjärna kan plötsligt en supernova dyka upp för att sen försvinna.

Klippen är hämtade ur en artikel om Saltsjöbadens observatorium.